

er, at sagen skal overvejes i Rådet, før der kan skrides til handling, og dette ordvalg er helt bevidst. Sikkerhedsrådets tidligere resolutioner, heriblandt resolution 678, står altså stadig ved magt og vil kunne aktiveres uden en ny resolution, hvis Irak ikke opfylder betingelserne for våbenstilstanden i 1991. Det har Irak jo ikke gjort, og det er baggrunden for, at USA og United Kingdom gik med til resolution 1441.

Kl. 19.05

Man skal huske, at resolutionsudkastet fra USA, England og Spanien ikke indeholdt en lyd om en ny sikkerhedsrådsbemyndigelse, fordi der er taget stilling til det spørgsmål i Sikkerhedsrådet. Det, der har været diskuteret i Sikkerhedsrådet, er altså det politiske spørgsmål om, hvornår man skal drage konsekvenserne, som jeg også startede med at sige. Når et enigt Sikkerhedsråd i resolution 1441 truer med, at Iraks grove krænkelse skal få de alvorligste konsekvenser – serious consequences – må truslerne altså også følges op med handling, når det står klart, at Saddam ikke vil bøje sig. Ellers er der jo tale om tomme trusler, og tomme trusler ville for alvor undergrave FN's og Sikkerhedsrådets troværdighed. Vi ville sætte FN's mulighed for at fastholde rollen som det centrale omdrejningspunkt i den internationale retsorden over styr, hvis vi bare lader stå til.

Det er ikke sandt, at regeringen har forladt FN-sporet, uanset hvor meget man kan gøre sig lystig over en eller anden udlægning af det. Hr. Villy Søvndal har mange gange prøvet at få at vide, om jeg ville gå ind for en second resolution, altså resolution nr. 2, og hr. Villy Søvndal vil sikkert kunne bekræfte, at jeg ikke på noget tidspunkt har sagt, at vi skal have en second resolution, men at jeg tværtimod har sagt: Det er forankret i FN, vi støtter FN, og det er Sikkerhedsrådet, der skal træffe beslutningen.

Den seneste beslutning, Sikkerhedsrådet har truffet, er resolution 1441. Sikkerhedsrådet har ikke truffet nogen anden beslutning, og det vil altså sige, at så er det her, vi står. Det kunne have været rart med en yderligere beslutning, men den har ikke været efterlyst af regeringen, og derfor kan man ikke bebrejde mig, at jeg ikke forholder mig til en beslutning, der ikke er truffet, men forholder mig til en beslutning, der er truffet, eftersom jeg hele tiden har sagt, at vi vil støtte FN. Vi støtter FN ved at opfylde FN's ønsker i den stribe resolutioner, som regeringen i 1998 besluttede at følge på trods af et mindre grundlag i FN.

Nu er anvendelse af militær magt altså formentlig den sidste udvej for at få Saddam Hussein til at bøje sig og lade sig afvæbne. Det sker med en klar FN-forankring i striben af resolutioner, som indeholder en klar bemyndigelse til magtanvendelse, og det må både hr. Holger K. Nielsen og præsident Chirac egentlig også være enige i, for hvad har jeg hørt i dag, og hvad har jeg læst i avisen i dag?

Jeg har hørt hr. Holger K. Nielsen sige, at hvis der er fare for, at Irak vil bruge a-våben, vil hr. Holger K. Nielsen støtte et angreb. Det må da være hjemlet i FN-Pagten, for ellers ville hr. Holger K. Nielsen da ikke gøre det. Og hvad har jeg læst, at hr. Chirac vil? Hvis Irak angriber USA med bakteriologiske og kemiske våben, forlyder det fra Frankrig i dag, at så vil man også give militær støtte. Men det må da også være med baggrund i FN, ellers kunne hr. Chirac da ikke gøre det.

Jeg synes, begge bemærkninger er kloge, men jeg går ikke ud fra, at hr. Holger K. Nielsen og præsident Chirac, som har kæmpet så meget inden for FN-sporet, pludselig forlader FN-sporet. De må altså have samme opfattelse som vi: vi er på FN-sporet, spørgsmålet er kun tidsfaktoren.

En ny resolution ville være juridisk ønskelig, men den er ikke juridisk påkrævet. Regeringen har i hele forløbet lagt vægt på forankring i FN, men FN-forankring er ikke lig med en ny sikkerhedsrådsresolution, for den er der allerede. I regeringspapiret er der jo også redegjort for det generelle folkeretlige grundlag, og det konkluderes, at der foreligger et klarere og mere opdateret juridisk grundlag, end tilfældet var, da den daværende regering i februar 1998 fremsatte beslutningsforslag nr. B 114 om dansk deltagelse.

Man kan mene om det, hvad man vil, men jeg vil anerkende, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre ikke underkender Udenrigsministeriets Folkeretskontor. Det har jeg ikke hørt noget om, jeg respekterer, at man ikke har gjort det, og jeg forstår også, at man i Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre respekterer, at vi har et seriøst kontor her. Ellers kunne det selvfølgelig heller ikke være der.

Lad mig slutte af med at sige, at regeringen lægger afgørende vægt på, at Danmark ikke kun yder et militært bidrag. Vi vil hurtigt finde os i en stabiliserings- og genopbygningsfase i Irak, hvis krigen måtte komme, og her er det vigtigt, at vi er med i stabilisering og genopbygning. Vi mener, at det internationale samfund må gå hele vejen, for kun derved kan vi gøre os håb om at